USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobkyně **Strategic Invest, s. r. o.,** se sídlem Praha 5, Za zámečkem 744/11, zastoupené Mgr. Liborem Kapalínem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 857/18, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství,** se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2020, č. j. 10 Af 38/2018-90,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně, advokáta Mgr. Libora Kapalína, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Dodatečným platebním výměrem ze dne 9. 8. 2017, č. j. 6258464/17/2005-52524-109098, Finanční úřad pro hlavní město Prahu doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 ve výši 19 745 180 Kč, a současně jí uložil povinnost uhradit penále ve výši 3 949 036 Kč. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila před žalovaným, který její odvolání rozhodnutím ze dne 25. 10. 2018, č. j. 46064/18/5200-11431-711429, zamítl a rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud dospěl k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného není důvodná, a jakkoli žalovaný pochybil, pokud žalobkyni neprodloužil lhůtu k vyjádření podle § 115 odst. 3 daňového řádu, nemohlo mít toto pochybení (s ohledem na okolnosti věci) vliv na zákonnost žalobou

napadeného rozhodnutí. Rovněž se obsáhle vyjádřil k ekonomické racionalitě posuzovaných obchodních transakcí, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný unesl své důkazní břemeno a prokázal naplnění objektivního i subjektivního hlediska zneužití práva žalobkyní; aproboval tak závěr daňových orgánů, že žalobcem uplatněný daňový náklad (smluvní pokuta) představoval krácení daňové povinnosti jiným způsobem ve smyslu § 23 odst. 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a porušení principu zákazu zneužití práva. Ztotožnil se i se závěry žalovaného ohledně důvodů pro neprovedení některých navržených důkazů a dále je rozvedl. Konečně městský soud vysvětlil, že poukaz žalobkyně na doktrínu minimálně nutných (esenciálních) výdajů byl v posuzované věci zcela nepřípadný.

[3] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž se odvolává na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Dospěl nicméně k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[5] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení* […] *domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.*

[6] Jelikož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu, má právě na toto rozhodnutí reagovat a vést s ním právně kvalifikovanou polemiku. Proto také zákonodárce požaduje, aby byli stěžovatelé buď právně zastoupeni, nebo měli právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Pouhé doslovné opakování žalobních námitek tudíž nepostačuje k tomu, aby byla kasační stížnost způsobilá k projednání. Nutným důsledkem kasační stížnosti, jež je pouhou reprodukcí žaloby, je její odmítnutí; takový postup plně odpovídá zákonné úpravě institutu kasační stížnosti, jejímu účelu i dosavadní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu.

[7] Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského (městského) soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. Dále Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že *„v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni.* [Jeho] *smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit*

přiléhavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“ Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud například v usneseních ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 Afs 273/2019-50, ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Ads 243/2020-14, nebo ze dne 2. 5. 2022, č. j. 6 As 71/2022-16; v těchto usneseních při odmítnutí kasační stížnosti též poukazoval na „*extrémní shodu*“ textu kasační stížnosti se žalobou s tím, že pouhé „*kosmetické úpravy*“ z takového podání přípustnou kasační stížnost neučiní.

[8] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že pouhá citace zákonného ustanovení není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., a že stěžovatel je povinen namítané důvody nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu v kasační stížnosti uvést explicitně, čímž vymezí rozsah přezkumu. Vyjádření prostého nesouhlasu se závěry krajského soudu za kasační námitku považovat nelze. Konkrétní kasační námitky též nelze nahradit zopakováním námitek z odvolání či žaloby, neboť ty směřovaly proti jiným rozhodnutím, než které přezkoumává Nejvyšší správní soud (k uvedenému viz rozsudky ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75, ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58, či ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[9] V nyní projednávané věci stěžovatelka (prostřednictvím svého zástupce) do kasační stížnosti fakticky doslovně přepsala argumentaci obsaženou již v žalobě, kterou doplnila pouze o tvrzení, že podává proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Tyto důvody stěžovatelka nijak nerozvedla, jediné změny kasační stížnosti oproti žalobě spočívají v tom, že stěžovatelka nově připisuje (ze žaloby zcela převzatá) tvrzená pochybení a výhrady již nejen žalovanému (potažmo daňovým orgánům), ale rovněž městskému soudu. Ani třetí odstavec na straně [44], jakožto fakticky jediná část kasační stížnosti, která není přímo „opsaná“ ze žaloby, nezakládá její přípustnost; v této části se totiž stěžovatelka omezila toliko na vyjádření prostého (zcela obecného) nesouhlasu se závěry městského soudu, aniž by s nimi jakkoli věcně polemizovala. Kasační stížnost tedy nijak nereaguje na právní posouzení provedené městským soudem, který se ke všem žalobním bodům srozumitelně a komplexně vyjádřil, přičemž je z jeho rozsudku zřejmé, jaké důvody jej vedly k zamítnutí žaloby. Výše popsané závěry plynoucí ze zákona a judikatury jsou tudíž plně aplikovatelné i v tomto případě.

[10] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se kasační stížnost opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto ji odmítl pro nepřípustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a § 120 s. ř. s.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[12] Podle § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích platí, že *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený*

poplatek. Nejvyšší správní soud rozhodl o odmítnutí předložené věci před jejím prvním projednáním, proto současně rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku. V souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích k tomu stanovil lhůtu 30 dnů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. listopadu 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu